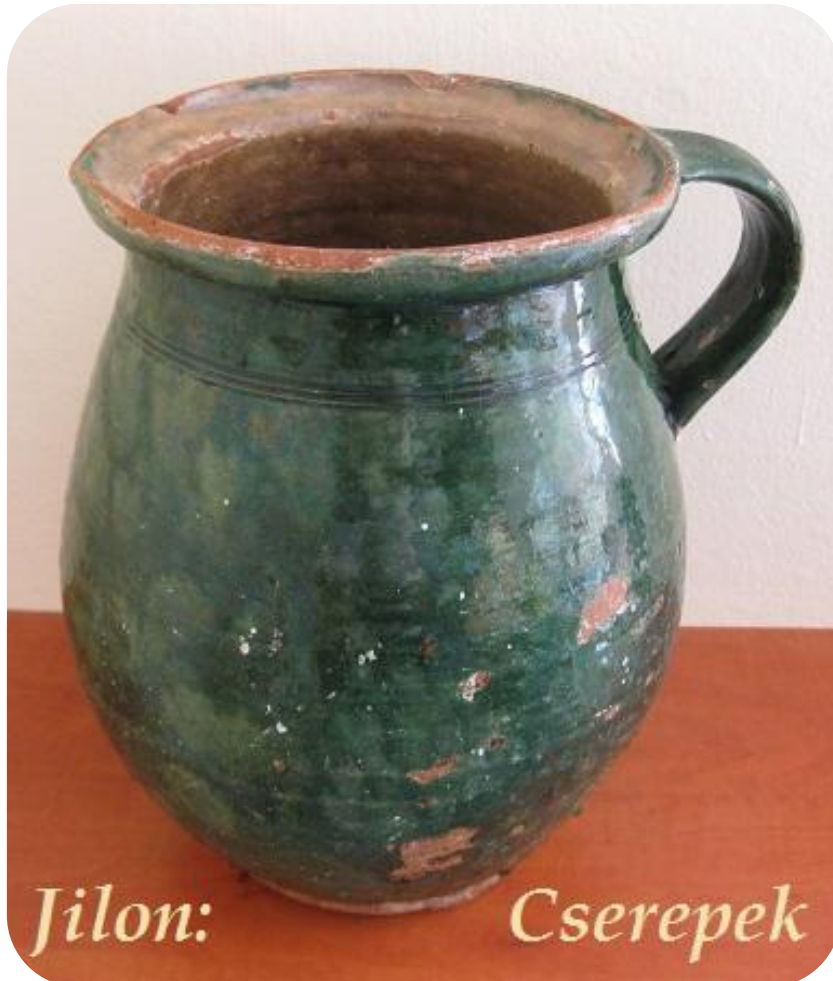

Jilon: Cserepek

2014. május 24.

Minden jog a szerzőnél

Indiánasszony

Nem akarok írni, soha nem is tudtam úgy, ahogy szerettem volna, nem is fogok tudni - lemondtam róla évek óta – harcoltam ma éjszaka is, most először vesztettem...

„Amikor jókedved van, minden, amit látsz, színes, illatos, harmonikus, és hidd csak el, az Úr semmi másért, csakis azért tette oda eléd, hogy boldogítson.”

☆

Akkor még csak néhány hónapja jártam az új munkahelyemre. Május délelőtt könnyedén kapkodtam a lábam, szokatlanul forró volt a járda, puha lépteim ritmusát bekarcolta az emlékeimbe.

Egyforma távolságra állt a buszmegállótól, és a kisbolt bejáratától. Behúzódott a szürke ház közelébe. Mintha egyenesen a falba kívánna beolvadni. Magas szárú fekete fűzős cipője orrán játékos fénysugárgyerek nevetgélt. Ő sem viselt harisnyát. Galambszínű, elől gombos ruháját vékony öv fonta körbe, már-már attól tartottam, leeshet vékony derekáról. Amin apró kék nefelejcssek nyíltak törékeny zöld száraikon. Réges-régen horgolt, keményre vasalt alabástrom gallér pihent a vállán. Erősen őszülő, vékony szálú haját kicsi kontyba tűzte a tarkója fölött. Kreol bőre sima volt, sovány arcára feszült, a szeme olyan, mint az őzeké, apró, meleg. Szája ívén huncut mosoly lakott. A magukat általában rúzsozó öregasszonyokkal ellentétben Ő nagyon halvány, a barack és a rózsza keverékéből kevert színt használt. Bal kezével alig észrevehetően a kerekés bevásárlójára támaszkodott, úgy tűnt, mintha csak is azért állna ilyen közel hozzá, nehogy egy óvatlan pillanatban rakoncátlan kölyökként önálló életre keljen. Váratlanul ért,

amikor jobb kezét lassan a szája elé emelte, és valami döbbenetes egyszerűséggel slukkolt a filter nélküli cigarettából. Fürge gondolattal megelőzött, főhajtással, halk szóval üdvözölt. Zavaromban mély bólintással válaszoltam, miután torkomon akadt a hang. Elveszítettem a ritmust, majdnem orra buktam a meglepetéstől.

- Uram Isten, nyolcvan, és cigizik!- Döbrentem meg és nevettem föl, hirtelen jókedvvel magamban. Amit most láttam, az a természetes, ugyanakkor ősi eleganciát sugárzó mozdulat, egyszerűen hihetetlennek tűnt számomra, elképzelni sem tudtam mindeddig...

Attól a pillanattól kezdve kétségem nem férhetett hozzá, nem okoz problémát, feltoloncolni a kis kerekés bevásárló kocsit a buszra.

Ma már nincs módomban kideríteni, a barátságunk magját először nem-e ott a buszmegállóban öntözte meg éltető nedvvel, - amit be kell vallanom: „majdnem orra bukásom” komikus fotója csalt a szemébe.

Bármikor fölidézem életem egyik kedvenc epizódját, lelkemet derű és nyugalom fonja körbe. Akkor ott, még nem gondoltam arra, hogy később, őszinte, kölcsönös szimpátiává érik ez a buszmegállós találkozás. Aztán a sok éve megszűnt műkönny neve, amit csak ő használt, még mindig nem törlődött az idővel gyérülő szótáramból.

Sajnos csak pár évig haladt életünk mezítlábas gyalogútja közel egymáshoz. Nemsokára ágynak dőlt. Minden alkalommal, amikor a nevét láttam aláírva, valahol belül apró üdvözlétet küldött remegő, egyre vékonyodó vonalvezetése.

Azóta valahány csodálatos találkozás talál rám az életben, mindegyikben egy picit úgy érzem, Indiánasszony köszön vissza a távolból.

Templom

Néhány éve egy nyári ebédkészítés fortélyát tudakolni anyámat hívtam segítségül. Ő is sietett, engem is szorított a hamarosan érkező családom, hamar lezártuk mindketten. Nem emlékszem mi volt elakadásom oka, rég elfelejtettem. A telefonba otthonról beszűrődő déli harang szava azonban időről időre felcsendül éledező lelkemben.

Furcsa módon ölelik e szent helyek életemet. Különös hangulatokat, érzéseket, szagokat, színeket küldenek hozzám, nincs kegyelem, vágyaim visszasodornak az időben.

Gyermekkorom templomát, mind eddig és még házas koromban is sokáig a szinte egyedülállóan közeli templomot a nap minden percében láttam otthonról. Pár méterre tornyosult előttünk, Kertünkől, udvarunkról, a barackfánkról, az epresből ahonnan az érett gyümölcsöket nem volt türelmünk kivárni. Konyha asztal mellől, ahol nagyjából az éltünk zajlott. Rongyos, hólyagosra ázott papír- zsák sikolyát és magam belső sziszegését felváltva hallom, míg végre tényleg csoda jön , karcoló ceruzám esetlen betűformái anyám szerint elfogadható képet mutatnak. Keserv szülte varázslat eredményét -k, és f betűket.

Figyelt engem. Ezt akkor még nem érzékelttem. Akármerre tekintettem, a látóterem kis részébe mindig bent foglaltatott. Nekem ez volt a természetes. Emberöltők imáit, örömet, bűnét, szégyenét halandónak láthatatlanul a mindenség csillagfényes köcöléjére hímezve őrzi születése óta. Ma is csodálatos, velünk élő eleven óra. Hozzá igazodott a falusi ember életritmusa. Intett, óvott figyelmeztetett. Nem csak delelőre, litániára, ünnepre, jégvihar közeledtére, de életmúlásra is.

Ahogy cseperedtünk, egyre több időt töltöttünk a templomkertben. Hatalmas, csodálatos hársfák vették körbe a kétszáz éves óriást. Szédítő illatuk végleges bebocsátást engedett a nyárba. Kacagva futottunk mink, megelőzve a szorgalmas harangozót. Amíg fel nem ért, volt módunk csúszkálni a fényesre kopott lépcsőkorlátokon. Nem is midig harangozni, - hiszen a hosszú, vastag kötéllel,- a nagy-harangéval csak a férfigyerekek tudtak megbirkózni. Két kislány-markom nem birtokolhatta teljes egészében.

Lingálni.

Amikor már lendületet kaptak, derekunk alatt visszafordítva, és hurkot képezve ráültünk. Óriási élmény volt ez le-föl emelkedni. Elfojtott kacajok kúsztak föl a toronyba, az ott táborozó galambok viszonyaiba. Ez a szelet volt a játék íze.

Mindannyian ismertük, kitanultuk a csöndítés tudományát. Tudtuk, hogyan kell harangozni, ha férfi, tudtuk hányszor kell rántani, ha nő fekszik a ravatalon. Fájdalmas szégyen suhan át öregedő asszonykoromon, mert ma megbuknék e vizsgán. Mindent tudtunk, vagy legalábbis, mint a spongya, szívtuk be a felnőttek elhullajtott gondolatait. Sokszor nem is sejtették, szélnél sebesebben terjed a szóbeszéd a gyerekzújjal. Persze mindent el is hittünk, naivak voltunk, az emberek szavát valóságba könyveltük. Május estéken ha már muszáj volt menni litániára, hamarabb gyülekeztünk, csakis a játék kedvéért. Szakításosat szerette mindenki. Hamar ráéreztünk a rafinériára. Ha kedvünkre való társunkon volt a sor, éltünk a titkos hozzásegítés tudományával, de aztán természetesen nem felejtettük el, hangoztatni, semmiről sem tehetünk. Kézen fogva suhantunk a szembe partra. Hogy fáj a kezünk, csak egy pillanatig lehetett, míg az áhított izzadt gyermekmancs a miénket meg nem szorította, és felzendül ismét az:- Adj

király katonát!- csatakiáltása. Arra sem mindig sikerült ügyeltünk, hogy ne háborgassuk a hátsó sarokban szürkületbe burkolózó Rafit, vagy Lenkét. Iskolás voltam már, amikor megérkezett az Atya, és mint bárányokat terelt bennünket. Ettől kezdve az életben is. Fürödtünk a szeretetében, mint a madarak a friss esővízben. Finomabbak, érzékenyebbek, okosabbak, szelídebbek és persze istenhívőbbek lettünk felnőtt korunkra mindannyian. Kisgyerekként még bizonyosan nem voltak határozott fogalmain a Teremtővel kapcsolatban, de ma úgy hiszem, nem lehetett ellenére a gyermek kacaj.

Bogárkáim! Kutyukáim!- Így hívott bennünket. Egyenes gerinccel állt a szószékben, tekintete egymáshoz érintett ujjain nyugodott, csodálatos egyszerűséggel prédikált. Nem csak képzeletben jártuk be a szent helyeket.

Történet Marseille felé vándorlásunkban, amit Lázárról, és Mária Magdolnáról mondott a buszon egyike legkedvesebb legendáimnak,

Sajnálom, de az óta sem lelek arra a történetre, amit meggyőződéseim szerint anyja templompadját ritkán koptató fiamnak is szánt. Kennedy elnök utolsón reggelét. Szeretném újra hallani szófűzéseit.

Viszonylag jámbor gondolatvilágom e részének természetes, egyelten biztos, megnyugtató pontja volt, hogy majd egykor Ő kéri ránk: „Bocsásd el most szolgádat Uram...”

A gyóntatószék melletti falon most is időszerűen követik egymást a szebbnél szebb rajzok, csodás versek, idézetek a bibliából. Az ő munkái. Változtak az idők. Amikor nagy ritkán nyitva találom a kaput, leülök a helyemre, elől, abba a padba, ahova régen szoktam. Az idő szertelen csákány nyomait őszinte szépítéssel, jó ízléssel, hozzáértéssel varázsolták a hívek. A padokról lecsiszoltatták a pörsölypénz gyanánt

kapott fillérjeink karcolatai, elődeink és utódaink kacskaringó pillanat szülte ihlete retusálódott. A hársfák sem bujtatnak soha már szökött vadóc méh és darázs családokat ájulatig szagos virág kontyukba.

Majdnem harminc éve hajtott máshova a sors.

Egy dolog miatt (csak nekem) kis híján szakadt meg, mai világba nem illeszkedő túlzottan szentimentális szívem. Amikor a kétszáz éves domborúra csiszolódott-kopott kőlépcsőt derékszögű fényes új márvány lökte az építési törmelék kupac alá. Elképzeltem, hány térd, és mezítelen láb ereszkedett rá alázattal, míg ezt az alakot kiadta. Fohászkodva, könnyörögve: ki másért, mint hazáért, családjáért, barátáért.

Feleség voltam, amikor egy nyári vasárnap a szentmise alatt egy számomra ismeretlen játékos madárpár potyázott a plafonban, csiripelésükkel fittyet hányva a hely szellemének. Huncutság és szertelenség szövődött köztük ott fenn, repkedtek egyik oltárról a másikra, mígnem a csöngetés hangja rendre nem utasította őket. Akkor az jutott az eszembe, több emberöltőn keresztül csak a kiválasztottaknak adatik meg részt venni a templomemelésben. Tudtam, én már kiűzettem erről a rétről. Hát hogynem fájt volna. Fájt. Abban ringattam magam, hogy ott fent a mennyezetben a lámpákon játszó két színes jelmezes ismeretlen küldönc a múlt vigasztaló üzenetét hozta nekem, csak még nem értem! Sebj! – mosolyogtam rájuk, és pironkodtam ugyanakkor, hogy felültem ily kalandok csábító dallamának. Remélhetőleg majd valamikor csak lefeszlik a csomagolás erről az episztoláról. Számos feltámadási és úrnapi körmenet fonódott össze az egyszerűen tiszta lelkek zsoltárában, addig a napig, amíg véget nem ért ez önfeledt biztonság. Egy áprilisi délelőtti jeges szele lerombolta gyerekes elképzelésemet, – utunkra ki ereszt minket? „Bocsásd el most szolgádat uram...”

Primitív elegyet, gyógyírként keveredtem hiányt enyhíteni.

Amikor a pápa az Úr zsámolyára térdelt, a Mindenható a fejére tette a kezét, és azt mondta a szolgájának,

- A földön mindent felülmúló páratlan szeretetet és békét adtál az embereknek. Aki ennyi szelídséget, alázatot hagyott maga után, érdemben lehetetlen hozzá méltó jutalommal megajándékozni. Mivel tehetnék kedvedre?

- Uram! - kérte csendesen – szívesen beszélgetnék valakivel, egy emberrel, akik itt az előszobákban várákoznak,

- Ennek semmi akadálya!- szólt a Teremtő, és mosollyal a száján, mert már tudta, mégis csak sikerült egy méltó embert találni a barátok között, egy ismerőst.

Így történt, hogy két öreg szolga ismét kezet szorított a menny végtelen fényben csillogó kapujában.

Cserepek

A kép, melyben padlásokon járok rendszert nem ismerő szaporasággal jelentkezik álmaim vetítővásznán.

Időtlen idők óta érintetlen darabokat kutatok, kisebb-nagyobb szerencséivel. Szó nélkül hajtogatom odébb a vásznaikat, rakom magam mögé a kapanyeleket, kicsorbult ásókat. Aszott bőrtáskákat, üres csuprokat, kosaraikat, poros üvegeket válogatok. Bomlott szakajtókba képzelem a tegnapot. Magam vagyok. Nehezen teszem odébb, mert tudom, aki utánam jön, már tűzrevalónak, száraz rőzseként veti

gúlába. Kézi szövésű rétes abroszt, bútort, festményt, mázas cserepet remélek ilyen alkalmakkor. A titkos várakozás érzéséhez semmi nem fogható. Pontosan megegyezik azzal, amikor a valós életben bolhapiacon, vagy népi mesterségek kézműves vásárában bókászom. Álmomban minden nesztelen. A száraz porba ott remeg a régen fölmert gabona emléke. Kucorgok a gerendán, majd lassan mélázásba sodródom. Szeretnék mindent menteni. Józan eszem tudja, ez lehetetlen. Ilyenkor hirtelen szigorodni kezdek magammal. Az egyetlen, meghatározó tényező az érintés marad. Öregesen bütykös, egyre merevedő ujjaim most lassú szeretettel síklanak. Az edények felülete mára véglegesen kisimult. Mintha valami varázslatos mázat égetett volna rá a legjelesebb mester. Még sosem találtam semmit ott, amit magammal hozhattam volna a jelen világba.

Keresem. Keresem szüntelenül. Mindeddig nem leltem meg.

Öreganyám házat rég elhagyták a valamikori lakók. Ajtaja sem volt talán akkor már, amikor ismét beléptem bűvkörébe. Nem volt már a mienk, de ahányszor a temetőbe vittem kertünk rózsáiból, a falu határát jelző táblán keresztül hívogató dallamát hallottam. Már akkor eldőlt, ennek a vonzalomnak nem tudok ellenállni. Átlépem a küszöb emlékéit. Fordultam körbe az előszobában. Meszelés színét régen lemosta sok tél hava, és eggyel több tavasz szele újra szárazra fújta. Ott, ahol a padlásfeljáró létrája pihent egykor, homokkupacból fogantyú villant felém. Óvatosan felemeltem. Sokkal nehezebbnek tűnt, mint vártam. Vasaló. Öreganyám a sparheltből rakott bele parazsat, azzal vasaltunk. Ma is csodálkozom, hogy nem égetett egyetlen lyukát sem a vászon terítőkön, konyharuhákon. Látni véltem, ahogy karja a

levegőbe lendült, a parázs fölizzott, és ő a világ legtermészetesebb nyugalmaival folytatta vasárnapi szoknyácskám vasalását misére készülődven. Már gondolkodtam, hogy fogom rendbe hozni, mivel maratom le a rátelepedett rozsdát, amikor üveg csillant meg a nyomában tátongó gödörben. Koszos, a felismerhetetlenségig szennyezett kehely lámpásunk petróleum tartalya. Kutató szemem mást nem talált, hiába próbáltam kezem ügyébe került fadarabbal a kupacot válogatni. Nagyon örültem ennek a párosnak, magamhoz öleltem őket, az elveszett világ e része rajtam kívül már senkinek sem kellett. Mégsem éreztem maradéktalan elégedettséget. Hiányzott az, az edény, amit innen költözéskor magammal vittem, aztán jó-anyám nagylelkűen megajándékozott vele egy utazót, mert akkoriban nem volt divat az efféle parasztkultúra pártolás. Főleg azért, mert bár éveket óta városi kenyeret ettem, fogalmam sem volt, hogy én a divat ellen megyek, ragaszkodó kötődéssel karolok öreganyám- apám világába.

Tizenhét éves lehettem, amikor apám a Vándorral beszélgetett, aki a garázsunkat bérelte. A férfi magas volt, az akkori menő fazonra egyáltalán nem jellemző, fekete rövid haját magas homloká bal oldalán néhány szál ősz színezte. Sötét szemöldökébe ugyancsak ecsetvonásnyi világosabb árnyalatú lopta be magát. Szeme feketének hatott. Sármosabb volt ugyan az átlagnál, de engem ez nem érdekelt abban az időben. Hallgatóztam, mert apám megígérte, hamarosan vesz egy új autót a régi helyett, amit a tervezett hétvégi ház építése miatt adott el. Nagyon szerettem volna tudni, van – e fejlemény ez ügyben. Kamránk a garázs előtti udvarrészre nézett. Ezért én aztán arcomat a fém szúnyoghálójához tapasztva füleltem, hátha megtudok valamit. Számomra érdektelen dolgokról esett szó, éppen léptem volna le a zsírosbödön tetejéről, amikor furcsa mondat ütötte meg fülemet. Az

apám azt mondta: --... arról még csak szó sem lehet! Hiába adod oda nekem a kocsidat, nekem nem kell! - ez fiatal tehozzád! Se asszonynak, se semminek! Ne is ígérj nekem semmit! Kétszer annyi idő's lehetsz! Ne is mondj semmit!

Törődtem is a dologgal, nem is. Mással voltam elfoglalva. Esténként focizni jártam, kocogtam, hátha összefutok a fiúval, aki tetszett nekem. Pár nap múlva aztán, amikor anyámnak mesélte el a szomszéd szobában félhangosan, egyértelművé vált a dolog. Tulajdonképpen azért nem értettem, mert megesett, hogy tőlem kérte el a garázskulcsot, és soha egyetlen jel vagy szó, akár továbbgondolt mozdulat nem utalt az elcsípett mondatokra. A következő évben érettségire készültem, új találkozás szőtte át nyaramat. Negyven év telt el az óta.

Decemberi, nyirkos, zúzmarás délután, a szomszéd város adventi kavalkádját csodáltam.

Testvéremmel beszélünk meg randevút, ám neki közbejött valami zűrös ügy, tolódot a találkozásunk.

- Figyelj Süni! – menj be addig a Szegek utcába, te amúgy is bírod az ódon hangulatot, ott egy kávé vagy tea mellett helyetted is olvashatsz. Köszönt el tőlem a húgom.

Süninek szólított szűk familiám, ha nagy ritkán cirógatni akarta sértett lelkemet. Nem csak a rövid szálkás hajam miatt ragadt rám e kétélű név. Jobbra egy kis síkátor nyitott pár éve, itt még nem jártam. A

bejárat két oldalán izléseken világított kirakatok. Mintha két különböző világ találkozott volna. Többnyire könyvek. Az alsó sorban mai, modern, friss kiadások, a felsőbb régióban újra kötött antik példányok. A másik szektorban bakelitlemezek. Antikvár és könyvkötő. A belső tér kellemes fénye csábított. Nem volt nehéz dolga, addigra a metsző hidegtől meglilult kezem-lábam melegért rimánkodott. Lassan benyitottam. Az üzletben éppen fizetett egy idős hölgy, és korát meghazudtolóan, fürgén máris az ajtó felé mozdult. A bolt mindkét oldalán felállított állványok telezsúfolva könyvekkel, és a középső, alacsonyabb polcok úgyszintén. Nem tudtam eldönteni azonnal milyen rendszer szerint sorakoznak a dolgok, csak reméltem, itt is beilleszthetők a katalógusba. A jellegzetes papír illatba csipetnyi dohány kavardott. Tökéletesen beillett az általam eddig látogatott régiségboltok világába. A déli oldalon hatalmas ablak, széles, gyönyörű világos cseresznyére pácolt párkányán cserepes virágok apró fehér szirmaikkal nevettek a komor télre. Cseppet sem akadályozva a szemlélőt a kert megcsodálásában. Sárga és vörös tűztövisek borultak egymáshoz, mögöttük különböző alakú fenyők csillogtak ezüstösen. A belső térben pedig apró kör alakú asztal, könnyű öblös fenyő fotelokkal, lámpával. A pultnál dolgozó, gyermekeim korabeli fiatalember arcát nem igazán elemeztem. Fontosabb volt számomra ráakadni különleges példányra. Nem a cím, vagy író alapján keresgettem. Beleolvastam. Az igazi kincsek már az első oldalon rabul ejtettek. Amikor legbelül hallottam az író hangját, amint nekem mesél, megadtam magam. Különleges örömmel faltam a lapokat. Ilyenfajta találkozásokra vágytam, amikor könyveket cserkésztem be. Forró menta teát kértem. Megkérdeztem, van-e gyűjteményükben Afrika rajongó író nő könyve, amit még nem olvastam. A férfi eltűnt a hátsó térben, én meg sétálgattam, próbáltam kitapintani, amit feltétlenül meg kell vásárolnom. Az egyik sarokban, amellet az ajtó mellett, ahol kiment az

eladó, megpillantottam. Mintha villant volna valami a felületén. A gyönyörtől elállt a lélegzetem.

Ez az! - sikoltottam magamban. Sötétzöld öblös cserépedény. Rövid nyaka alatt ujjnyi pánt egyszerű Mintával szaladt körbe.

- Apám mindjárt hoz valamit magának - szólt - nekem el kell mennem!

Azon morfondíroztam, hogy van-e nálam elég pénz? Ez itt! – tártam szét két tenyerem - mennyibe kerül? Remegő hangom kérdése utolérte, mielőtt a kijáratot megközelítette volna.

- Az nem eladó!- válaszolt a srác, nyomatékosítva a hangját, a kilinccsel egy időben.

- Apámé! Senkinek nem sikerült rászednie, hogy megváljon tőle, jobban teszi, ha meg sem próbálja, - dobta vissza a vállá fölé.

Lehajoltam érte, és az edényt, mint elkőborolt és imént megkerült jószágot megfontolt lassúsággal öleltem magamhoz. Hűvös, finom tapintására érzékenyültem. Üresen hagyták. Kívül sötétzöld, belül világosbarna mázzal vont a be az avatott mester. Itt-ott apró csorbulások nyomán felvillant az agyag eredeti színe. Az előbbi öröm valamiért hirtelen párolgásnak indult. Óvatosan próbáltam letenni, nehogy bajt tegyek, ekkor lépett ki a függöny mögül az idős úr.

—Tudom, dekoráció—szabadkozta gyorsan.

Rá sem néztem az előtttem tornyosuló alakra. Semmit nem szólt. Csak egyszerűen hagyta, hogy az edény földet érjen. Abban a pillanatban, amikor ez megtörtént, az idő megállt. Én lent maradtam, furcsán, szinte térdelve előtte. Tekintetem sehogy sem akart felfelé haladni. Emelkednék, de nem tudok! - estem kétségbe, a koptató idő köve mozgásképtelenné tett néha. Sikertelenül mocoogtam. Képtelen voltam kiegyesedni. Talán ha négykézlábra ereszkedek, megkapaszkodok az

ajtófélfába, és onnan valahogy megoldódik eme kínos helyzet. Teljesen váratlanul először csak a sötét foltokkal tarkított kézfejet láttam meg. Öregember ápol, inas, szálkás kezét. Nem emlékszem, hogy kerültem talpra. Orrom szinte súrolta a fekete mellényét, dohány illata mélyen lekúszott a tüdőmbe. Sötétbarna ingnyakja kötetlen eleganciával emelkedett az álla alá. Kreol bőre korához képest kisimultnak hatott. Bogárszeme talán mintha fáradt-fakóbban csillogott volna. A hetvenötöt biztosan elhagyta, számolgattam. Nagy zavaromban az is megfordult a fejemben, azért nem szólal meg, mert azt gondolta lopni készültem. Bízok a csönd hatalmában, várja a beismerő vallomást. Másik kezében a könyvet tálcának használva, érkezett a gőzölgő mentatea. Lassan az asztal közepére csúsztotta a kezében tartott tárgyakat. Effajta csészékre az ember ma már csak a vasárnap reggeli piacon tehet szert. Tört fehér mázba apró, csak tapintással érzékelhető virágok pompáztak. Megvárta, amíg leültem, csak aztán fordította a másik fotelt velem szembe. Kénytelen voltam egy pillanatra ránézni.

Legszívesebben kirohantam volna az utcára, de azon nyomban elképzeltem magam, amint feltépem az ajtót, szinte kirobbanok, párat lépek, megcsúszom a fényes járdán, bukdácsolva landolok, cuccaim szanaszét repülnek, a járókelők pedig jóízűt nevetnek szerencsétlen menekülésemen.

Akadozva indult a beszélgetésünk. Tudakolózott a könyv felől, az íróról, mióta olvasom, melyik elbeszélését kedvelem. Észrevétlenül oldódott a hangulat, amint biztosnak tűnt számomra, hogy nem ismert fel. Szó esett a kézműves vásárokról, fazekas napokról. Vonzalmamról a téma iránt. A bakelit lemezekről és lejátszókról. Az üzlet hátsó részében megbújó könyvkötészetről. Gondolatban kezdtem összerakni, óvatosan tereltem volna a szót, a zöld edényt megvásárolnám. Az első gyanútlan szónál eddig rá nem jellemző módon váratlanul kihátrált, a

türelmemet kérte, olvassak nyugodtan, míg időm engedi. Felállt. Ott hagyott a bolt szögletében. Magának fahéjas kávét hozott, de ezt már a saját pultjánál kortyolta el. Elszégyelltem magam. Miért is akarnám megvenni én? Tőle, aki negyven éven át megtartotta. Csak reméltem, nem olvas a gondolataimban, bár voltak pillanatok, amikor erről egész más rezgések érkeztek felém. Miután fizettem, előzékenyen felsegítette a kabátomat, én pedig kiléptem újra a vélt valóságba. A hazafelé úton adventi fátyalba csomagoltam e történetet, elrejtve a világ előtt.

Néhány nap múlva anyám felhívott, hogy menjek be hozzájuk, ha erre utazok, mert valaki egy karton dobozt hagyott a garázs ajtó előtt, Süninek címezve. Amint bontani kezdtem, megrettentem. A hozzá tartozó levél tömondaitól megbénultam.

Kedves Süni!

Kérem! Fogadja el ezt a Cserepet! (ahogy Maga hívja).

Áldott Ünnepet Kívánok Önnek és Családjának!

Tisztelettel: Vándor László

Nem tudtam folytatni a kicsomagolást. Egész éjszaka azon törtem a fejem, hogy fogalmazzam meg, ami szándékomban áll. Millió variációt radíroztam le a képzeletbeli fehér levélpapírról, míg pirkadatkor álomba dőltem.

Kedves Vándor László!

Mélyen meghatott az a gesztus, amivel megtisztelt. E Cserepet, mely nagyságában megegyező, csak színében tér el az Önétől, illessze a másik helyére, és óvja meg még sok éven át.

Viszont kívánok én is Önnek és Családjának Áldásokban Gazdag Ünnepeket!

Tisztelettel: Süni

Gyógyír

Néhány éve rendezte át a lakást. Úgy helyezte el az asztalt, hogy míg mellette ült, kiláthasson. Nem csak a konyhából, de a szobából is rálátott a kis ligetre. Volt, hogy csak néhány pillanatra időzött el tekintete a fákon, de a tudat, hogy ott vannak, a stabilitás biztonságával töltötte el. Reggelente, míg forró teáját kortyolta, kedvencével, a nyírfával társalgott. Az utóbbi időben, amióta a gyermekei kirepültek, vele osztotta meg gondolatait. Minden rezdülését ismerte. Amikor a levegőbe szagolt, felismerte az idő változását. Egyben békét, nyugalmat adott, mert összekötött az üzenettel, amit tőle megerősítésként kapott. Az évszakok gördülését nagy biztonsággal sejtette meg néhány nappal a valós váltás előtt. Idegen szeme ebből csak annyit érzékelt volna, hogy a levelek valahogy más hangulatban

kötődnek az ágakhoz. Nemrégiben letört sudarát egyetlen mérges vihar sem tudta még magával vinni, a madarak öröme. Így is a négyemeletes ház fölé emelkedett. Csúcsából kívánt fél ötkor jó reggelt a közelben portyázó feketerigó. Nem csak neki volt törzshelye, cinkék, tengelicek, zöldikék, meggyvágók startoltak el innen telente rövid röptéikre a madáretetőhöz. Amikor egyedül volt otthon, neki mesélte el a nap történéseit. A fa belátott a lakásukba, az életükbe. Meggyőződése volt, hogy mindent tud róluk. Együtt nőtt fel a gyermekeivel. Nyúlánk természetével közel harminc éve díszítette a partoldalát. Észrevétlen alakult érett, karcsú hölgygé. Egy valamiről sosem esett szó köztük, barátságuk legelejéről.

Tél elején költöztek, mosolygós babával. A következő tavaszon gyakran töltötték a délutánokat a kicsivel a ház előtt. Terepet rendeztek, parkosítottak. Tuják, fenyők, vadgesztenyék, hársak, madárberkenyék társaságában érkezett. Szépen alakultak mindannyian. Néhány nap távollét után döbbenettel látta, hogy valaki a kánikula kellős közepén kegyetlenül, teljes keresztmetszetében derékba törte a nyírfát. Mindössze vékony szürkésfehér kérge tartotta. Levelei élettelennek tűntek. Az asszony a sérült részt óvatosan visszaillesztette, nedves vattatekerccsel körülvette a sebet, lepedőből tépett csíkokkal szorosan körbefonta néhány réteggel, amire fólia került. Mankóként karót vert mellé, ahhoz rögzítette. Szomszédok lenéző pillantását érezte a tarkóján, amikor napkeltekor, vagy esténként óvatosan hűvös vizet csurgatott a pólyára. Férje mintha szégyellte volna felesége szélmalomharcát, nem nyilvánított véleményt, - falusi lány, - mosolygott csendben a dolgon. Aztán a hamarosan érkező ősz segítségükre sietett. Lefésülte a szomszéd fákról a színes lombot, nem mutatkozott hát különbség közöttük. A korán érkező tél különösen hosszan borított rájuk kemény hótakarót. Tavasszal aztán mindenki meglepetésére néhány gyenge levél mégiscsak kipattant a rügyekből. További itatásra szükség már nem volt, de a gyolcs csak a következő nyárra került le. A

forradást, ami arra időre emlékeztet, csak az asszony tekintete simítja meg nagy nyugalmaiban.

Gyönyörű éke ma is a parknak.

Az elmúlt tavaszon a közeli elkerülő út mellé facsemetéket telepítettek. Néhány hétig csodálhatták az arra járók. Egy vasárnap reggelre következetesen minden másodikat kitérték úgy fél méter magasságban. Gondolkodás nélkül ösztönösen szedte össze a szükséges dolgokat. Mindent ugyanúgy tett. Ugyanazzal az aggódással, pontossággal, illesztéssel, öntözéssel. Most is érzett hitetlen tekinteteket, de ettől még erősebbnek, még dacosabbnak, még magabiztosabbnak érezte magát. Pár hét küzdelem után egy langyos alkonyon a látványtól elállt a lélegzete. A felső rész hirtelen teljesen elvesztette a leveleit, ágai megmásíthatatlanul váltak meg az élettől. Az asszony csalódottan, bénán állt. Azt találgatta, hol rontotta el. Túlságosan magabiztos volt. Túlságosan körbeajnározta a dolgot. Nagyon-nagyon akarta a..sikert. Büntetésből nem sikerült, gondolta. A csalódottság és szégyen könnye szaladt végig ráncai gödrében. Egyenesen le a fa tövéhez. Szinte hallotta, amint földet ért. Nem volt elég alázatos, kórholta magát. Másnap reggel aztán hosszas töprengés után azzal zárta le a dolgot, hogy kétszer nem kaphatja meg az ember ugyanazt.

Idén nyárelőn a túloldaltól azon mosolygott legbelül, hogy a meggyötört fácskák tövébe mégiscsak üde hajtások bújtak.

Vége